

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**Festa Major
en honor de la
Mare de Déu de la Riera
1980**

**Salutació
Parlament de benvinguda**

Miquel Coll i Alentorn

Conseller Adjunt a la Presidència de la Generalitat de Catalunya.
Professor d'Història a la UB

Salutació a la Mare de Déu de la Riera

II· lustres Senyors Senador i Diputat, Senyors Alcaldes i Regidors, Reverends Senyor Rector i altres sacerdots, borgencs i amics tots:

Ens trobem aquí per a repetir, un cop més, una solemnitat que, des de temps molt reculats, s'ha celebrat cada any, amb molt escassos parèntesis, en aquesta diada de la vostra Festa Major.

Aquest solemnitat, vosaltres ho sabeu prou, és la recepció de la imatge de la Verge de la Riera que ve cada any a participar, físicament, de les vostres alegries, mentre la resta de l'anyada vetlla de lluny, però eficaçment, sobre vosaltres i us assisteix en totes les vostres contingències. I heu volgut que fos jo qui, en nom vostre, fes la necessària, i tradicionals, salutació a la venerada imatge, sense que pugui exhibir, per a fer-ho, el menor títol ni la més petita justificació, i sentint-me, precisament per això, més honorat i més obligat a l'agraï ment, l'expressió del qual us prego que vulgueu recollir.

Ve la Verge, aquest any, a visitar-nos en unes circumstàncies excepcionals, en un aspecte per a les Borges del Camp, en un altre per a tota la nostra terra catalana, i em sembla que ambdós aspectes no serà inescaient que siguin rememorats en la meva salutació. Voldria, però, abans, Venerada Verge, recordar un fet de la nostra vida terrenal que, en certa manera, és reproduï t en aquesta vostra visita. És l'anada que va fer a visitar la vostra cosina santa Elisabet, quan, tant ella com Vós, esperàveu un fruit de les vostres entranyes. Va ésser aleshores que Elisabet us va dir: "I d'on ve que la mare del meu Senyor vingui a mi? Perquè, vet aquí que, tant bon punt la veu de la teva salutació ha arribat a les meves orelles, ha saltat l'infant de goig en el meu ventre".

I ara també, en la vostra present visita, tan bon punt hem pogut albirar la vostra vella imatge, amb el Fill a la falda (aquell Fill que llavors esperàveu), els nostres cors han saltat de goig i hem experimentat la més dolça i profunda de les emocions. I hem tingut ganes d'exclamar, en paral· lel amb un altre passatge de l'Escriptura: I tu, les Borges del Camp, no ets la més petita de les viles de Catalunya, perquè tens la preferència de la mare del Nostre Senyor.

Us saludem, representada en aquesta imatge, antiga de set segles, però que conserva una joventut immarcescible. Potser els borgencs del temps de Jaume I i de Pere el Gran ja van venerar-vos, i potser es van encomanar a Vós, a través d'ella, en anar a portar a Mallorca i al País Valencià la nostra llengua, el nostre esperit i les nostres creences religioses, o en anar a alliberar Sicília d'un jou incomportable. I després els borgencs us han seguit invocant en totes les avinenteses, pròsperes o nefastes, i Vós heu inclinat sempre, benèvolament, les vostres orelles envers els seus precés.

I fins i tot quan, per les exigències dels temps, han desplaçat les seves llars, físicament, una mica lluny de Vós, no solament no els n'heu fet retret, sinó que, periòdicament, heu

volgut anul·lar aquella llunyania amb aquestes vingudes, sense les quals la Festa major no seria ben bé la Festa que tots els borgencs somnien, il·lusionadament, al llarg de l'any.

I ara és quan voldria fer al·lusió a les circumstàncies especials d'aquest any, en els seus dos aspectes, local i general, borgenc i català. Quant al primer, que ja va poder ésser al·ludit en la salutació d'ara fa un any, sense voler-me anticipar al judici que ha de formular l'autoritat a qui pertoca, tot fa creure que, a través de la curació, conformada pel temps, d'una convilatana, gran devota vostra, les virtuts de la qual coneixeu prou, heu volgut mostrar la vostra predilecció per aquesta vila i fer palesa la omnipotència de Déu per a qui res no és impossible. Esdeveniments com el que comentem sabem prou que no es donen solament pels mereixements i la fe heroica de la persona beneficiada (que sens dubte són grans) sinó, també i fins i tot més primordialment, en profit espiritual del seu poble que, d'una manera o altra, amb els seus precés, amb el seu comportament, amb el seu vehement desig, ha forçat dolçament la mà del vostre Fill perquè s'esdevingués el que, humanament, semblava impossible.

Quan al segon, voldria que tinguéssiu present aquesta terra catalana, que sota tantes i diverses advocacions us venera, fins al punt que un dels nostres vells autors ha pogut parlar del "Jardí de Maria, plantat al Principat de Catalunya", i que ara fa justament un segle va ésser solemnement posada sota el vostre patrocini amb l'advocació de Montserrat, acaba d'entrar en una nova, i prometedora, etapa de la seva història. Nova i prometedora, però també difícil. Per això, la nostra salutació d'enguany, té tant de benvinguda com de deprecació. Necessitem més que mai el vostre ajut i la vostra protecció en la tasca de restauració de la nostra personalitat nacional, després de tants anys de veure-la combatuda i obscurida.

Tornem a tenir una ampla mesura d'autogovern, i ben aviat aquesta mesura experimentarà una notable creixença. Feu que sapiguem administrar-la bé i fer-la ben fecunda en benefici de tots. Que tots, cadascú al seu lloc, complim amb el nostre deure. Tant aquells que hem estat portats al comandament pel voler dels ciutadans i que no hem de manar, sinó servir, com tots els catalans, perquè tots ells, al nivell on siguin, poden fer, i han de fer, per Catalunya tot el que d'ells depengui. I, perquè així sigui, assegureu-nos sobretot el bé de la unitat. Unitat, que no vol dir uniformitat ni monolitisme, que sempre són incompatibles amb la llibertat, sinó que comporta que, en allò que són interessos comuns, estiguem estretament agermanats i, per tant, doncs, en la defensa dels drets inalienables del nostre poble.

Per això us demanem, amb mots del gran doctor de l'Església Catalana, que potser aviat veurem venerat als altars, el bisbe Torras i Baiges, gran devot vostre, que "traieu de Catalunya l'esperit de discòrdia i ajunteu tots els seus fills amb cor de germans", i feu, d'aquesta manera, que "mai no es desfaci aquest poble català que Vós espiritualment" infantàreu.

Benvinguda sigueu, Verge de la Riera! Que l'estada de la vostra imatge entre els borgencs conciti per a ells i per a tots, tota mena de gràcies temporals i espirituals i ens assegurui especialment la justícia, la concòrdia, el benestar i la pau.